

и бъди моя дъщеря, моя другарица и моя пріятелница.

»Опростете ми милостивива господжо, рече Ружица, азъ и това ваше понужденіе неможа да пріема. Азъ съ благодареніе припознавамъ вашата добрина. Азъ съмъ честна, недѣйте да мж чрезъ вашата добрина направите злощастна.«

»Особенно дете! рече господжата; азъ неможа да разумѣж твой разговоръ; Зеръ азъ не съмъ въ състояніе да тж награда споредъ както трѣба? искай каквото обичешъ, азъ ти ся обѣщавамъ, какъ ако е възможно ще ти изпълна желаніето.«

Моляж вы, рече Ружица, милостива господжо! Дайте ми време, колкото азъ намѣра за нужно, на размишленіе, какво отъ васъ да моляж. Нъ опростете ми, азъ ще си отида, защото имамъ работа. Тя ся поклони, като погледа любезно милостивата господжя и отиде бързо на вѣнь.

РУЖИЦА МОЛИ ЗА ОСВОБОЖДЕНІЕТО НА БАЩА СИ.

Господжа Елена отъ Кленоградъ Рушимировата жена, отличаваше ся съ благородното си сърдце, тѣй също, както и съ разумѣтъ си. Тя е знаела да оцѣни благороднытъ Ружичины мислы, тя е оѣщала вътрешна благонаклоность къмъ неж; нъ отъ нѣйното обхожденіе, не е могла нищо да разумѣе. Тя мисляше какъ иманѣкоя скришна тайна, за дѣто тя не ще да бъде непрестано при